

lemmer af hvert Ting svare til Hovedgrupperingen i de to Ting. Her i Folketinget vil Venstre vælge to, de Radikale faa een, Socialdemokraterne een Mand, Højre ingen; oppe i Landstinget vil Højre faa to og Venstre formentlig to. Hvorledes de, som ere udenfor Højre, ordne sig, ved jeg ikke. Jeg har ikke beskæftiget mig saa særdeles meget dermed. Men den Repræsentation, Højre ikke kan faa hernede, kan det faa oppe i Landstinget. Jeg tror i Virkeligheden, at man kan sige, at med Hensyn til Hovedgrupperne i Tingene er Kommissionens Sættelse fuldt ud tilfredsstillende. Men det var jo heller ikke en Indvending, der indeholdt Bebudelse af Ændringsforslag. Nej, lad os holde os til den Sættelse, som her er foreslaaet. De meget store Kommissioner arbejde ikke lettere, sikrere eller bedre end de passende store, og denne anser jeg for at være passende stor.

Jeg gentager min Tak for den Tilslutning, Forslaget har faaet, og haaber, at det maa være et Varsel om, at Rigsdagen samles om det, at sætte disse Spørgsmaal under Overvejelse og Undersøgelse, og saa bliver det Fremtidens Sag at arbejde videre med dem, naar de foreligge i mere programmæssig Form, det er jo Opgaver, som vi dog alle interessere os for og efterhaanden alle nødes til at tage Stilling til.

Formanden: Folketingsmanden for Randers Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Pedersen-Nyskov: Jeg vil gerne, at den Misforstaaelse ikke skulde være til Stede, at jeg havde talt om Statsgaranti som en af de Veje, vi skulde ind paa. Den højtærede Landbrugsminister omtalte, at det var kun svagt antydet, og det kunde jo være, man fra Regeringens Side, hvis det var kommet stærkere frem, vilde have taget til Orde derimod. Jeg skal hertil bemærke, at jeg udtrykkelig sagde, at jeg ikke ønskede at komme ind paa, ad hvilke Veje man skulde naa Maalet. Men naar jeg nævnte Statsgarantien, nævnedes jeg det udelukkende som et Faktum, at det var en Vej, man tidligere havde anvist, og som et Vidnesbyrd om, at dette havde beskæftiget Sindene ogsaa i Fortiden, og at man havde søgt ad forskellige Veje at komme til bedre Kreditforhold for Landbruget, men jeg nævnedes det ikke paa nogen Maade som en Udvej, vi skulde ind paa, tværtimod forvarede jeg mig derimod,

idet jeg sagde, at jeg ikke ønskede paa nogen Maade at komme ind paa at angive de Veje, ad hvilke vi skulde naa Maalet.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Jeg vil dertil sige, at det er muligt, at det er mig, der nu er bleven misforstaaet. Jeg vilde udtrykkelig fremhæve, at det ærede Medlem ikke havde paapeget Statsgaranti som en Vej, vi skulde ud ad, men han havde nævnt det som en Vej blandt flere, det var gjort meget stilfærdigt, og det paaskønnede jeg. Men naar det ærede Medlem nu særlig fremhævede, at han udtrykkelig nævnedes Statsgarantien som Led i et historisk Referat af, hvad der var foregaaet i Fortiden, saa kommer det endnu mere i Baggrunden, og derved kan jeg kun glæde mig.

Svendsen: Jeg skal kun gøre nogle ganske enkelte Bemærkninger i Anledning af det forelagte Lovforslag. Vi have i den senere Tid ofte hørt udtale nogen Betænkelighed ved den Mængde af Kommissioner, som vi have faaet her i Landet i de senere Aar. Jeg vil heller ikke paa staa, at jeg er nogen særlig Beundrer af de mange Kommissioner, men jeg tror dog, at der paa dette Omraade, hvor vi her bevæge os, er al mulig Grund til at gaa ind paa det forelagte Forslag. Der har, som allerede omtalt, paa dette Omraade særlig været 2 Kommissioner af Betydning, den store Landbokkommission, som vi havde for over 100 Aar siden; og den mindre i 90erne. Ser man hen til det, der resulterede af disse Kommissioners Arbejde, tror jeg, at vi have al Grund til at være tilfredse og glade. Særlig af den første fremkom der saa store og rige Frugter, at vi have mærket det helt ned til vor Tid, og at det aldrig vil glemmes. Ogsaa den i 1894 nedsatte Kommission havde sin store Betydning. Det viste sig, at den imødekom en stærk Trang hos den arbejdende Befolkning paa Landet til at komme i Besiddelse af selvstændig Ejendom.

Jeg tror dog, at vi alle maa indrømme, at det er vanskeligt at naa videre frem ad den Vej, som vi ere slaaede ind paa med Statslaan til Erhvervelse af Husmandssteder. I de sidste 2—3 Aar har der for de Kommissioner, der skulle foretage Uddeelingen af disse Statslaan, været over dobbelt saa mange, ja endog henimod 3 Gange saa mange kvalificerede Ansøgere som der var Penge til. Det er en me-